

Publicerad 2008-05-19 18:21 av luctus

Jag var dömd till att misslyckas redan från första början.

Alla dom dära åren jag försökte,
men det ända jag fick var ingenting.
Jag försökte vara någon jag inte va.
Plast, kan det kallas, som snabbt går
att bränna sönder. Det är det ända jag
har kvar från den hämska långa tiden.

BRÄNNMÄRKEN.

Jag var inte stolt över den jag var, men
ändå försökte jag vara så perfekt, så fin.
Även om jag kände att jag kanske kommer
duga, så var allt bara lönlöst. Jag fick skit
för allt jag gjorde, för det spelade tydligen
ingen roll vad jag gjorde för misstag

JAG VAR DÖMT TILL ATT MISSLYCKAS.

När jag mådde så dåligt att jag knappt
kunde stå på mina egna ben, vem var
det då som fanns vid min sida, vem var
det då som jag kunde känna mig trygg hos?

INGEN.

Men det var något som fick mig att börja
om på nytt. Jag byggde upp mina muskler
från grunden och jag började känna mig
stark. Stark nog för att besegra dom
jävlarna som en gång fick mig att må
så jävla sjukt dåligt som jag gjorde.

MOD OCH HOPP.

Jag hoppas att dom en gång för alla
kommer sluta tracka ner folk som dom
hela tiden gör, nya offer så fort den ena
har slutat kämpa för sitt liv. Jag kommer
för alltid ha deras miner när dom så äckligt

skrattar när man ligger på marken och
helt enkelt inte orkar ta sig upp.

SJUKA JÄVLAR.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren luctus med Poeter.se id #22566 innehar upphovsrätten